

csak akkor, amikor rossz. Amikor mi rossz? A pasas még mindig mosolygott. Bálint még dühösebb lett. Amikor rossz, érti, nem? Mint most, kérdezte a pszichológus. Mint most. Utána megint csak ültek csöndben.

Másodszorra a pszichológus azt mondta, hoztam magának valamit. Belebotort a táskájába, és odaadott Bálintnak egy nagyalakú, kockás füzetet. Ebbe írhat, ha gondolja. Ha le akarja írni, mi történt. Mivel, kérdezte Bálint. Tollal, ceruzával, ahogy tetszik. Mármost mivel mi történt, kérdezte Bálint. Magával, mondta a pszichológus. Hogy hogy is volt ez az egész. Hogy került maga ide. Nem szoktam írni, mondta Bálint. Nem áll rá a kezem. Nem baj, nem kell sokat, mondta a pasas, nem kell gyakran, csak írjon. Nem tudok. Akkor írjon máshogy. Úgy, mintha nem magával történt volna. Mintha mesélné valakinek. Egyes szám, harmadik személy. Mintha leírná egy ember történetét, akit nem ismer. Mi jut eszébe először, ha erre az egészre gondol? Milyen egészre, kérdezte Bálint, és szégyellte magát, mert izzadt a keze, és látszott az ujja nyoma a füzet tetején. Arra, hogy a felesége elment a lányával, mondta a pasas. Az jut eszembe, hogy elmentek, mondta Bálint. Ültem a kanapén, és figyeltem a költöztetőket. Akkor kezdje így, mondta a pszichológus.

Bara nem engedte, hogy segítsek, mert mindenki azt hitte volna, hogy én is velük megyek Alexa is és a költöztetők is és nem szabad összezavarni Alexát, nem értené csak tízéves, vagyis ősszel lesz, de már annyinak mondja magát [ezt majd kiradírozom]

Borda Réka

A zsugorodó takaró

Befekszem az ágyba, leoltjuk a villanyt, hátat fordít nekem. A mellkasomig húzom a takarót. Nem bújok hozzá, sem ő hozzám. Ismerős ez, megrágott, unalmas.

Az oldalamba fordulok. Az arcom alá helyezem a tenyerem, nagy levegőt veszek, hangosan ásítok. Nem moccan. Nem lehet, hogy máris elaludt. Megemelem a fejem, pislogó remegéseket keresek az arcán. Ebben a gyér, beszökő lámpafényben mintha ráncos sivatagot viselne. Pedig volt idő, amikor olyan meleg és érett volt, mint a Földközi-tenger partjai.

Visszafordulok a hátamra, kinyújtom a lábam. Kilátszik a lábujjam a takaró alól, hűvöset füttyül rá a szoba. Összecsípem talpammal a paplant, lejjebb húzom, mire a mellkasom kezd el fájni. Biztosan felgyűrődött a huzatban, gondolom. Ránézek Vicusra, hátha fent van vagy tudom is én. Szája tátva, megállíthatatlanul csorog ki belőle a nyál. Ütemesen leheli ki azt a dühítő szájszagot.

Felkelek. Megfogom a takaró végét, hullámokat verek saroktól sarokig. Mintha összement volna a paplan. Talán csak a szoba homálya csal meg. Vicus megmoccan, erőtlően felkönyököl, iszik pár kortyot a szekrényére kikészített pohárból, aztán visszarezkedik. Mire bármit is mondhatnék, horkol. Az igazi tengerpartok nem horkolnak.

Visszabújok mellé. Nem illeszkedik rám a takaró. Húzgálom, fészkelődöm, helyezkedem, de nem jó. Valami nem jó. Felkapcsolom a lámpát, megrázom a vállát. *Csináltál valamit a takaróval*, kérdem idegesen. Rám néz, azzal a bamba, értetlen képével. Pontosan tudom, hogy most meg fogja dörzsölni a szemét, hitetlenkedve pislogni fog, és idegőrlőn lassan leesik neki a kérdés.

Dörzsölés, hitetlenkedés, homlokráncolás. *Holnapután lesz nagymosás*, mondja cincogó hangon, és ráejti karját a szemére. Fürkészem, de ez a citrommá facsaradott arc semmi jelét nem mutatja a hazugságnak. Mostanra ez is gyanús.

Leoltom a lámpát, az oldalamba fekszem, magzatpózbba rendezem magam, és lehunyom a szemem. A külvilág tompa zaja ütemes rikácsolássá, a fények tűzijátékká változnak. Kellemes ez a rám telepedő káosz. Megnyugvás, elszenderülés, szuszogás.

A tompaságból arra riadok, hogy hangyák másznak a karomban. Kirázom magamból a zsidbadást, és sírhatnékom támad. Hogy lehet, hogy Vicus ennyire háborítatlanul alszik, amikor én az ébrenléttel küzdök? Hol a jóban-rosszban? Hol a kölcsönös tisztelet? Ha nem alszom, nem fogok tudni teljesíteni holnap a munkában, de ha ő nem alszik, az égvilágon semmi nem történik. Néhány papírlap, néhány csésze, ha helyt változtat miatta. Senkit nem érdekel.

Lerúgom magamról a takarót, odatámolygok a polchoz, és kivesszek belőle egy pár zoknit. Vicus felém fordul, feje leköveti a mozgásom. Felhúrom a zoknit, visszafekszem. Betakar, csókot nyom a homlokomra, majd ismét elfordul, alszik. Neki aztán tényleg nem tűnik fel semmi.

A zokni meleg, várom a rikácsolást, a tűzijátékot, a káoszt, és már épp elnyomna az álom, amikor felágaskodik a szőr a lábamon. Hálószobai Szibéria. Vagy tavaszi hűvösség. Amolyan *hűv*. És ha már itt ez a hűv, akkor vajon az is létezik, hogy összemegy a takaróm? Nem, hát legfeljebb csak félreértek valamit. Talán csak a kimerültségtől hiszem ezt. Vagy az elhízás tehet róla. Egyébként is sokat mondogatja Vicus, hogy le kéne adnom. Netalán egyszeriben tényleg úgy felpuffadtam volna, hogy kinőttem a takaróm?

Ismét összefogom a talpammal a paplant, lejjebb húzom, de nem jó így. Nem jó, hogy kivan a mellkasom. Nem jó, hogy ha oldalra fordulok, fel kell húznom a térdem. Nem jó, hogy ha kinyújtom a lábam, fázom. Netalán tényleg zsugorodik a takaróm. Netalán valóban történt valami vele, csak Vicus elhallgatja. Netalán ő tehet mindenről azokkal a visszahúzódozó, rideg hullámaival, és a szikkadt bőrével, ami egészen biztosan sótlan lenne, ha megnyalnám.

Forgolódom, helyezgetem a takarót. Egy rántásnál hirtelen megennyhül, pehelykönnyűvé és rémisztően apróvá válik. Mint egy rossz kupak, sehogyan nem akar rám félni. Át kell ölelnem Vicust. Nem hánykolódhatok tovább ebben a kétségekkel teli állapotban. Talán felvesz egy magamfajta magányos, vén hülyét. Szorosan hozzábújok. Hozzásimítom a fenekéhez az ágyékom. Ölelem, szorítom a csuklóját, csókolgatom a nyakát. *Ne hagyj el, ne hagyj el*, sutyorgom neki nyüszögve, mint egy útszéli kutya.

Nem mozdul, pedig éber, érzem a testtartásán. Ilyenkor ugyanolyan, mint amikor alszik, csak hegyesebbek a szögei. Kiráz a hideg a közönyétől. Nem lehet, hogy ne forduljon felém, simítsa meg az arcom, és kérdezzen rá, mi a gond. Nem lehet, hogy nem érdeklém, amikor ő nem érdekel engem. Én akarok az első lenni a nem-érdeklődésben. A lábam közé gyűröm a takaróm, bekapom a számba a sarkát. Rágom, mint a főtt kukoricát, pedig nem is emlékszem már, milyen az íze.